ELLYPSIS OR LEXICAL-SEMANTIC CONDENSATION OF CERTAIN ANTHROPONYMS

Lavinia Buda
PhD. student, Tehnical University of Cluj-Napoca, Northen Center University of Baia Mare

Abstract:Starting from the great variety of definitions the phenomenon of ellypsis has and its different names and interpretations, it is reasonable to make a few points and try to establish some clear delimitations regarding this phenomenon in the case of certain anthroponyms.
The aim of this research paper is to observe the semantic effects of anthroponyms generated by ellypsis. The study is going to be pursued from a semantic, pragmatic and social-cultural point of view.
The tendency of the language to "economise", also known as the principle of minimal effort, is one that rules the dynamics of the language. The use of lexical-semantic condensation is easily noted in the field of proper names, by using abbreviations of the names, thus producing in the case of certain anthroponys certain changes in meaning. The phenomenon causes a difference both in terms of meaning and form between the original denomination and the ellyptical one.
This lexical-semantic reduction, through various ways of reducing sounds, leads to the transformation of some of the anthroponyms analysed in denominating expressions imposed through naming traditions in hypocoristics.
The corpus will be made up of a survey applied to a number of 100 subjects varying in sex, age and profession.

Keywords: ellipsis, elliptic anthroponyms, lexical-semantic reduction, hypocoristics.

Obiective

Pornind de la multitudinea definiţiilor pe care le are fenomenul elipsei şi de la diferitele sale denumiri şi interpretări, ne simţim îndreptăţiţi să facem anumite precizări şi delimitări terminologice cu privire la acest fenomen în cazul unor antroponime.

În lucrarea de faţă ne propunem să urmărim efectele de sens ale antroponimelor generate de elipsă. Studiul va fi abordat din punct de vedere semantic, pragmatic şi sociocultural.

Tendinţa de economie în limbă, cunoscută ca legea „minimului efort”, este un principiu care guvernează dinamica limbii. Se observă utilizarea condensării lexico-semantice și în domeniul onomastic, prin folosirea unor abrevieri ale (pre)numelor sau prin utilizarea unor forme trunchiate, producând în cazul unor antroponime schimbări la nivelul semnificației. Fenomenul produce o diferență atât la nivel semantic, cât și la nivel formal între varianta originală a denominației și cea eliptică.

Condensarea lexico-semantică, produsă la nivelul semnificantului, prin diferite modalități de suprimare a sunetelor, duce la transformarea unora dintre antroponimele supuse analizei din expresii denominative impuse prin tradiție onomastică în hipocoristice.

Corpusul este constituit dintr-un chestionar aplicat unui număr de 100 de subiecți, de sex, vârste şi profesii diferite.

Introducere

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

În articolul de faţă vom discuta despre elipsă pentru a indica fenomenul condensării lexico-semantice, iar în acest caz, termenul de elipsă vizează omiterea unei entităţi lingvistice (fonem, morfem, cuvânt), suprimarea unui sunet sau a unei secvenţe de sunete dintr-un cuvânt sau contactul a două cuvinte.

Nevoia de economicitate, de simplificare şi concizie a exprimării, precum şi nevoia afectivităţii sau a expresivităţii a dus la apariţia elipsei. În acest context, procedeul este valorificat stilistic ca figură de construcţie. Atunci când elipsa este manifestată voit, valoarea gramaticală este depăşită, acest mijloc transformându-se într-un procedeu expresiv, devenind o figură de stil. În cazul antroponimelor, condensarea lexico-semantică nu mai are implicaţii gramaticale puternice.

Cel mai însemnat act de vorbire pe care îl folosesc persoanele în actul comunicativ este cel de numire. Numirea „se realizează prin accesarea unui semn verbal identificator: numele propriu, a cărui funcţionalitate poate fi asociată cu aceea a deicticelor (pronominale)" (Felecan 2014: 15).

Noţiunea de antroponim este definită ca „nume propriu de fiinţă umană, care poate fi *prenume, patronim* sau *poreclă*" (vezi DSL *s.v*). Se observă lărgirea domeniului semantic al termenului antroponim care este, mai nou, utilizat de un vorbitor pentru identificarea unui individ sau a unui grup de indivizi. Termenul cuprinde atât nume proprii constitutive, cât şi nume proprii circumstanţiale (deantroponime, detoponime, deapelative) (Felecan 2014: 16).

În unele cazuri, pentru interacţionare verbală, fie ea adresare directă sau vorbire raportată, vorbitorii folosesc surogate ale numelor reale ale persoanelor în cauză. Interlocutorii pot apela la unul dintre cele două tipuri de antroponime, în raport cu situaţia de comunicare: antroponime convenţionale (nume, prenume) sau antroponime neconvenţionale (nume proprii circumstanţiale).

Numele proprii care nu sunt date după regulile oficiale ale unei comunităţi se numesc antroponime neconvenţionale (în opoziţie cu antroponimele convenţionale). Antroponimele neconvenţionale sunt de mai multe feluri: „porecla, supranumele, nickname-ul, pseudonimul, hipocoristicul, numele individual şi de grup în curs de antroponimizare" (Felecan 2014: 19).

Antroponimele se prescurtează prin omiterea sau eliminarea aleatorie a unor secvenţe de litere dintr-un cuvânt. Fragmentarea se poate realiza oriunde în interiorul cuvântului, la începutul sau la finalul acestuia.

Perspectivă semantică

Vorbitorul nu are posibilitatea de a schimba semnul, deoarece acesta îi este impus, dar el schimbă semnele, le inventează, iar noile semne create ajung mereu în limbă. Cu toate că această afirmaţie pare paradoxală, într-o contradicţie evidentă, înfăţişează, de fapt, realitatea însăşi a limbajului.

Când vorbim, noi expunem şi fapte afective, observând manifestarea unui acord afectiv sau „stilistic", a unui limbaj „emotiv", care se diferenţiază de limbajul pur „enunţiativ" (Coşeriu 1995: 54).

La nivelul elipsei, suprimarea suscită implicarea interlocutorului (ascultător, cititor, partener de dialog), care este determinat să desluşească denotaţiile şi conotaţiile cuvintelor eliptice produse intenţionat sau instinctiv de către autor (vorbitor, scriitor). În multe cazuri, interlocutorul nu este nevoit să identifice niciun sens ascuns, deoarece forma actuală a termenilor condensaţi, chiar dacă diferă de conţinutul semantic originar, este formată instinctiv, preluată de mult timp, nemaipunându-se sub semnul întrebării sensul.

Pentru că este dat de terţi (părinţi, naşi etc.) cu scopul de a individualiza persoana, nu este obligatoriu ca numele oficial să aibă un sens aparte, semnificaţia acestuia fiind una „arbitrară, convenţională, nemotivată, ocazională, circumstanţială" (Felecan 2014: 19).

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

De pildă, prescurtarea prenumelui *Ionel, Nelu (Nelu < [Io]nelu)* este mai des întâlnită în limbajul unor comunităţi decât termenul originar. În unele cazuri, starea emoţională nu produce nicio schimbare în felul în care sunt strigaţi indivizii.

Antroponimele neconvenţionale sunt utilizate de nominator cu scopul de a atribui un calificativ / o etichetă verbal(ă) pentru a caracteriza un individ.

Se remarcă, în anumite medii, folosirea aceleiaşi prescurtări, indiferent de implicaţiile afective: prenumele *Ghiţă (Ghiţă < [Gheor]ghiţă)* este folosit de vorbitorii unei anumite comunităţi în orice context, fără a avea vreo legătură cu dispoziţiile sentimentale: *Ghiţă întotdeauna minte, M-am întâlnit cu Ghiţă din vale, Ghiţă este respectuos.*

Observăm, adesea, implicarea afectivă în prescurtarea prenumelor. Într-un context confortabil, dar mai ales familial, este la îndemână să strigăm sau să modificăm numele persoanelor în funcţie de starea emoţională pe care o avem, dar şi în funcţie de confortul pe care îl simţim în relaţia cu interocutorul. De pildă, pentru a-şi striga fiica cu scopul de a o felicita pentru rezultatele bune obţinute la examenul naţional de clasa a VIII-a, mama o numeşte *Deea,* hipocoristic provenit de la *Andreea* (*Deea < [An]d[r]eea*), spre deosebire de momentul în care mama este nemulţumită de ceea ce a făcut fata ei, numind-o *Andreea.* Un alt exemplu ar fi parcursul unei relaţii. O tânără îşi face programare la salonul de înfrumuseţare, iar după câteva şedinţe se încheagă între ea şi cosmeticiană o relaţie de prietenie. Cele două încep să-şi prescurteze prenumele astfel: *Flori < Flor[ent]i[na], Cris < Cris[tina]*. O altă apariţie frecventă a elipsei se remarcă într-un cuplu în care cei doi parteneri abuzează de prescurtarea şi rotunjirea (pre)numelor, adresându-se reciproc prin numeroase hipocoristice: *Iubi, Bebe, Luşi, Lina, Gimi, Uţa* având sau nu o proveniență clară. După o anumită perioadă de maturizare a relației, aceste manifestări dispar, numele întreg reluându-și locul. Aşadar, din cele trei exemple se poate observa măsura în care relațiile au impact afectiv asupra modului în care indivizii se denumesc între ei.

Perspectivă pragmatică

Privită din punct de vedere pragmatic, elipsei i se atribuie două situaţii: este un fapt de subiectivitate care înfăţişează raporturile interpersonale şi este un mijloc de focalizare în comunicare a unor componente – oratorul expune în discurs doar componentele esenţiale, informaţionale, care sunt indispendabile înţelegerii mesajului, omiţând componentele uşor de reîntregit.

Într-un context familiar, prescurtările numelor nu produc ambiguitate, indivizii înțelegând mesajul, precum şi momentul în care sunt chemați.

Condensarea reprezintă o modalitatea prin care termenii sunt „scurtaţi”, cauza transformării o putem numi „legea minimului efort” sau „principiul minimax”; este vorba despre a realiza o valoare semantică maximală printr-un semnificant minimal.

Economicitatea limbii şi vorbirea cât mai concisă se produc şi prin reducerea cantitativă a învelişului sonor al unităţilor lexicale. Această maifestare trebuie realizată şi păstrată în limitele înţelegerii corecte a mesajului. De cele mai multe ori, se apelează la mijloace care transformă cuvintele în formaţiuni mai scurte, fără ca aceste transformări să provoace denaturare semantică. Antroponimele scurtate / neconvenţionale devin din ce în ce mai utilizate, sensul acestora fiind rareori greu de înţeles. Folosirea lor ţine atât de obişnuinţă, cât şi de economia pe care oamenii tind să o facă în graba lor zilnică pentru a-şi comunica trăirile şi gândurile. Spre exemplu, momentele de panică și dorințele de a rezolva ceva cât mai repede confirmă dispoziţia, tendinţa şi pornirea pe care o au vorbitorii pentru economie. De pildă, pregătirea unui eveniment poate provoca stres şi, probabil, trebuie făcute anumite activităţi într-un ritm rapid. De aceea este mai la îndemână folosirea prescurtărilor atunci când se doreşte numirea unor persoane: *Deni (Deni < Deni[sa]), du-te la xerox!, Te rog, Miha (Miha < Miha[ela]), ajută-mă!, Fugi, Cristi (Cristi < Cristi[na]) până acasă!, Mia (Mia < M[ar]ia), dă-mi proiectul!.*

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

Se observă tot mai des prescurtări ale prenumelor, precum: *Deea < [An]d[r]eea, Mia < M[ar]ia, Mari < Mari[a], Mona < [Si]mona / [Ra]mona / Mon[ic]a / [Ane]mona, Simo < Simo[na], Ale < Ale[xandru] / Ale[xandra], Mitru < [Du]mitru, Vasi < Vasi[le], Cami < Camelia, Ştef < Ştef[ania] / Ştef[an] / Ştef[ana], Veta < [Sa]veta, Grig < Grig[ore], Adi < Adi[na] / Ad[r]i[ana] / Ad[r]i[an], Ica < [Flor]ica, [Vior]ica / [Aur]ica, Tinu < Florentin < [Floren]tin[u], Uca < [Ral]uca, Ralu < Ralu[ca], Ina < [Ir]ina / [Lav]in[i]a / [Dor]ina / [Mădăl]ina / [Ad]ina / [Cor]ina, Gabi < Gab[r]i[el] / Gab[r]i[ela].* Examinând aceste forme prescurtate, putem trage următoarele concluzii: sunt tot mai des utilizate prescurtările, economia pe care încearcă să o facă omul zi de zi având un impact puternic asupra limbajului, născându-se şi în acest domeniu un principiu al minimului efort; un cuvânt prescurtat poate avea la bază mai mulţi termeni (vezi exemplele *Mona, Ica, Ina*), ceea ce ar putea produce neînțelegeri sau chiar o alterare a comunicării.

Perspectivă socioculturală

Se exprimă des ideea că societatea insuflă vorbitorului semnele pe care trebuie să le utilizeze.

Vorbitorii optează pentru antroponimul potrivit ţinând cont de intenţia comunicării şi de parametrii pragmatici în raport cu care se realizează interacţiunea (vârsta, sexul, statutul socioprofesional al locutorilor, specificul raporturilor interpersonale – distanţă / familiaritate / gradul de formalitate / semiformalitate / informalitate a interacţiunii). Prin urmare, se disting două maniere verbale de identificare nominală a referentului: o modalitate „naturală” (numire convenţională) şi una „motivată” (numire neconvenţională).

Numirea convenţională concordă „botezului iniţial” – privit ca eveniment spiritual şi social de cei care practică obiceiurile religiei creştine sau perceput ca eveniment social, fără a ține cont de normele credinţei creştine, ci doar prin consemnarea în Registrul Stării Civile. „Datarea socială a persoanei este concomitentă cu numirea individuală, astfel că, odată cu dobândirea unui *cod numeric personal (existenţa statică),* individul capătă şi un *cod nominal personal (existenţa semnificativă)*” (Felecan 2014: 18).

De cele mai multe ori, omisiunile de sunete au loc doar în vorbire, putând reprezenta o modificare durabilă sau temporară. Se pot produce anumite accidente de pronunţare, fără a fi marcat cuvântul pe o perioadă lungă de timp. Uneori, aceste accidente au un impact puternic asupra evoluţiei termenului. În unele cazuri, procedeul elipsei favorizează formarea de noi cuvinte, chiar dacă acestea au la bază un cuvânt deja existent.

Antroponimele convenţionale sunt caracterizate printr-o convenţie istorică: termenii oficiali sunt înregistraţi în limbă şi acceptaţi întocmai, fiind cunoscuţi în comunitate. Pe de altă parte, antroponimele neconvenţionale sunt dobândite printr-o convenţie socială, fiind supuse legilor vorbirii, schimbându-se şi dispărând cu timpul.

Există cazuri când antroponimele neconvenţionale trec de limita condiţionării contextuale, reuşind să fixeze denotatul, eclipsând botezul iniţial, canonic.

Există situaţii în care suprimările de sunete sunt reflectate şi în aspectul grafic al limbii. Acestea pot fi datorate nu doar dorinţei de economicitate, ci şi dorinţei false de modernizare: de pildă prescurtările folosite în actele oficiale. Observăm tot mai des apariţia unor prenume prescurtate în cărţile de identitate. De exemplu, *Alex, Sandra, Adi, Mia, Ina, Nicu, Lara,Sandu, Teo, Ema,* în multe cazuri, nu mai sunt folosite ca hipocoristice: *Alex < Alex[andru], Sandra <[Alec]sandra, Adi < Ad[r]i[an], Mia < M[ar]ia, Ina < [Ir]ina / [Lav]in[i]a / [Dor]ina / [Mădăl]ina / [Ad]ina / [Cor]ina, Nicu < Nic[olae], Lara < La[u]ra, Sandu < [Alec]sand[r]u, Teo < Teo[dor], Ema < Ema[nuela].* Se pare că antroponimele neconvenţionale încep să fie recunoscute şi să se bucure de integrare socială întocmai ca şi cele convenţionale.

Vorbitorul îşi inventează semnele conform regulilor valabile într-o perioadă de timp în mediul din care face parte, acestea neputând fi alese după criterii pur arbitrare, deoarece ar contraveni

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

scopului limbajului care este intercomunicarea; persoana ar fi izolată în comunitate din care face parte şi ar stârni reacţii supărătoare. Vorbitorul ar deveni ridicol sau probabil nu ar fi înţeles dacă nu ar folosi limbajul pe care îl folosesc celelalte persoane din mediul în care trăieşte. De pildă, într-o comunitate în care un individ a fost numit toată viaţă *Nelu (Nelu < [Io]nelu) – naşul Nelu, unchiul Nelu, domnul primar Nelu, domnul învăţător Nelu, fratele Nelu*) – ar fi nepotrivit sau neobişnuit să i se spună *Ioan / Ionel*. Un alt exemplu este momentul în care se face cunoştinţă cu o persoană. De exemplu, familia prezintă individul drept *Edi*, dar se ştie că prenumele său adevărat este *Eduard*. Numirea de către cei din jur, indiferent de relaţiile care se dezvoltă, va fi în continuare cea impusă de anturaj sau de mediul familiar, cu toate că transformarea lui *Eduard* în *Edi* semnalează puternice implicaţii afective.

O persoană nu face parte doar dintr-o singură comunitate, ci din mai multe şi îşi modifică felul de a se exprima în conformitate cu mediul în care se află. Exprimările din mediul familiar diferă mult de cele utilizate în mediul formal. Unor persoane ne permitem să le prescurtăm prenumele, implicându-ne emoţional, însă există indivizi pe care îi numim doar denotativ. Adesea, mediul profesional care implică relaţii oficiale impune o anumită rigoare în utilizarea numelui întreg, fără prescurtări sau modificări.

Există cuvinte scurtate care sunt creaţii ocazionale, întrebuinţate doar de un anumit grup, dar mai sunt şi altele care sunt acceptate de normă, unele dintre ele devenind mai cunoscute decât termenii din care provin.

Mediul în care trăim ne impune anumite reguli şi obiceiuri, fiecărui vorbitor fiindu-i insuflate anumite sentimente şi valori în corelaţie cu locul din care face parte.

Individul poate să ofere unor antroponime conţinuturi fonice şi semantice diferite de cele aflate până atunci în comunitate.

Clasificare

Examinând corpusul, am efectuat o clasificare a proceselor de realizare a antroponimelor neconvenţionale; astfel, avem omisiuni prin:

• apocopă: Alex < Alex[andru], Ali < Ali[na], Cris < Cris[tina], Cristi < Cristi[an] / Cristi[na], Eliza < Eliza[beta]; Mari < Mari[a], Simo < Simo[na], Ale – Ale[xandru], Flore < Flore[ntina], Adi < Adi[na], Bia < Bia[nca], Beatris < Bea[tris], Leti < Leti[ţia], Deni < Deni[sa], Rox < Rox[ana], Anto < Anto[neta], Dani < Dani[el], Ovi < Ovi[diu], Pau < Pau[la], Lore < Lore[dana] / Lore[na], Teo < Teo[dor], Ema < Ema[nuela];

• apocopă şi căderi de sunete: Nati < Nat[al]i[a], Costi < Co[n]st[ant]i[n], Adi < Ad[r]i[an], Flori < Flor[ent]i[na], Oti < Ot[n]i[el];

• afereză: Lia < [Nata]lia / [Corne]lia / [Ame]lia, Tina < [Floren]tina / [Constan]tina / [Cris]tina, Ina < [Al]ina / [Ad]ina, Mitru < [Du]mitru, Mona < [Si]mona, Ela < [Emanu]ela / [Ang]ela, Neta < [Anto]neta, Berta < [Al]berta, Ada < [Andr]ada, Dina < [A]dina, Anca < [Bi]anca, Ela < [B]ela, Aria < [D]aria;

• afereză şi căderi de sunete: Deea < [An]d[r]eea, Fana < [Şte]fan[i]a, Toia < [Vic]to[r]ia, Dei < [An]d[r]ei;

• afereză şi adăugări de sunete: Tinu < [Constan]tin + *u*, Toni < [An]ton + *i*, Relu < [Au]rel + *u*, Inu < [Al]in + *u*, Lulu < [I] + *l* + ul[i]u;

• apocopă şi afereză: Neli < [Cor]neli[a], Reli < [Au]reli[a],

• eliminarea unui grup de sunete din interiorul cuv: Anda < And[rad]a, Bica < Bi[an]ca, Mia < M[ar]ia, Lara < La[u]ra;

• hipocoristic dintr-un diminutiv: Nelica < [Cor]nelica, Relica < [Au]relica, Nuţu < [Io]nuţu;

• căderi de sunete din interirul cuvântului: Aura < Aur[or]a;

• afereză, apocopă şi adăugare de sunete*:* Rori < [Au]ror[a] + *i*, Berti < [Al]bert[o] + *i*;

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

• apocopa şi adăugare de sunete: Angi < Ang[ela] + *i*, Edi < Ed[uard] + *i*, Nicu < Nic[olae] + *u*, Didi < Di[ana] + *di*, Roxi < Rox[ana] + *i*, Bogdi < Bogd[an] + *i*, Răzvi < Răzv[an] + *i*.

Concluzii

Există mai multe motive ale apariţiei elipsei: necesitatea conciziei, a simplificării vorbirii sau dorinţa interlocutorului de a realiza anumite nuanţe afective.

Considerată din punct de vedere retoric şi stilistic o figură de construcţie produsă de intenţia de reproducere artistică a unei stări afective, elipsa rezidă în simplificarea sau omiterea unei secvenţe discursive.

În limbaj, există mereu o parte de invenţie personală, antroponimele neconvenționale funcționând după modelul creaţiilor orale, însă această creaţie cu impact propriu trebuie să fie acceptată de comunitatea în care se produce. Actele lingvistice neobişnuite sau diferite care se înstrăinează de modelele lor aflate în sistem tradiţional nu trebuie să se abată de la anumite reguli ale sistemului însuşi. Pentru a deveni cunoscute şi pentru a fi şi ele elemente ale sistemului, este nevoie să fie aprobate de mediul respectiv. Se confirmă încă o dată că „uzul consacră formele şi termenii noi” (Coşeriu 1995: 66).

Se remarcă manifestarea fenomenului elipsei cu precădere în context familial şi familiar sau în comunitatea profesională – evidenţiind o anumită intimitate între membrii grupului în care apare sau indicând amprenta mediului din care fac parte vorbitorii – , în timp ce acesta se reduce simțitor sau dispare în relațiile oficiale, în raporturile dintre persoanele diferențiate ierarhic.

De cele mai multe ori, elipsa apare într-o etapă emoțională: în relația mamei cu copilul mic, în relațiile dintre frați, în etapa de început a unei relații de cuplu. Folosirea antroponimelor neconvenționale se remarcă în toate etapele evoluției individului social: la vârste mici, în grupurile de copii apar modificări ale apelativelor, inițial ca urmare a dificultăților de vorbire, ulterior ca manifestare a intimității și apartenenței la un grup de prieteni; la vârsta adolescenței este specifică prescurtarea numelui între prieteni, semnificând intimitatea și / sau apartenența la același grup, gașca, preocupări comune, și la apariția relațiilor dintre tinerii de sex opus; la maturitate, manifestarea fenomenului semnalează intimitate în interiorul unui grup profesional, etnic, cultural etc.

Ca urmare a apariţiei fenomenului elipsei, cercetarea şi studierea discursului pot fi orientate spre descoperirea şi recunoaşterea unor domenii cognitive neglijate anterior.

BIBLIOGRAPHY

• Ainiala, Terhi, Saarelma, Minna, Sjöblom, Paula, 2016, *Names in Focus. An Introduction to Finnish Onomastics,* Helsinki, Finnish Literature Society.

• Avram, Mioara, 1986, *Gramatica pentru toţi*, Bucureşti, Editura Academiei Republicii Socialiste România.

• Benveniste, Émile, 1966, *Problèmes de linguistique générale*, Gallimard.

• Bidu-Vrănceanu, Angela, Cristina Călăraşu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaş, Gabriela Pană Dindelegan, 2005, *Dicţionar de ştiinţe ale limbii* (DSL), Bucureşti, Editura Nemira.

• Charaudeau, Patrick, 1992, *Grammaire du sens et de l'expression*, Paris, Hachette Éducation.

• Coşeriu, Eugenio, 1995, *Introducere în lingvistică*, (traducere de Elena Ardeleanu şi Eugenia Bojoga, Cuvânt înainte de Mircea Borcilă), Cluj-Napoca, Editura Echinox.

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)

• Dimitrescu, Florica, 1994, *Dinamica lexicului românesc – ieri şi azi –*, Bucureşti, Editura Logos.

• Dobrovie-Sorin, Carmen, Giurgea, Ion, *A reference Grammar of Romanian. Volume 1: The noun phrase*, Amsterdam, John Benjamins Publishing Company.

• Draşoveanu, D. D., 1997, *Teze şi antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Clusium.

• Felecan, Daiana, 2014, *Pragmatica numelui și a numirii neconvenționale: de la paradigme teoretice la practici discursive*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut.

• Felecan, Oliviu, 2010, *Aspecte socio- și psiholingvistice reflectate în realizarea unei anchete antroponimice*, în *Lucrările celui de al treilea simpozion internaţional de lingvistică*, Bucureşti, Editura Universităţii.

• Gergel, Remus, 2009, *Modality and Ellipsis: Diachronic and Synchronic Evidence*, Mouton de Gruyter, Berlin.

• Graur, Al. (coord), 1966, *Gramatica limbii române*, Vol. II, Tiraj nou, revizuit, Bucureşti, Editura Academiei RSR.

• Gruiţă, G., 2011, *Moda lingvistică actuală – norma, uzul şi abuzul*, Piteşti, Editura Paralela 45.

• Guţu Romalo, Valeria (coord.), 2005, *Gramatica limbii române* (GALR), Vol. II, *Enunţul*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

• Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, 1999, *Conversaţia. Structuri şi strategii. Sugestii pentru o pragmatică a românei vorbite*, Bucureşti, editura All.

• Iordan, Iorgu, Guţu Romalo, Valeria, Niculescu Alexandru, 1967, *Structura gramaticală a limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică.

• Nagy, Rodica, 2015, *Dicționar de analiză a discursului*, Iași, Institutul European.

• Neamţu, G. G., 2008, *Teoria şi practica analizei gramaticale – distincţii şi... distincţii*, Piteşti, Editura Paralela 45.

• Saussure, Ferdinand, 1998, *Curs de lingvistică generală,* Iaşi, Ed. Polirom.

• Saussure, Ferdinand, 1998, "Nature of the Linguistic Sign" in *The Critical Tradition: Classic Texts and Contemporary Trends*, David H. Richter, Boston, Bedford/St.Martin's.

• Suciu, Emil, 2009, *Condensarea lexico-semantică*, Iași, Institutul European.

• Tarantino, Angela (Ed.), 2016, *Romània Orientale*, Roma, Bagatto Libri.

• Tămaș, Iulia, 2010, *Opinii şi soluţii în cercetarea tradiţională a elipsei*, în „Dacoromania”, Anul XI, Nr. 2, 150-164.

• Tămaș, Iulia, 2011, *Elipsa textual-discursivă: problema coerenței și a contextului*, în „Dacoromania”, Nr. 2, 165-175.

• Vlad, Carmen, 2000, *Textul aisberg: elemente de teorie şi analiză*, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă.

• Zafiu, Rodica, 1999, *Păcatele lumii: Anticipatele, compensatele*, în „România literară”, Nr. 32.

• Zafiu, Rodica, 2001, *Diversitate stilistică în româna actuală*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti.

• Zafiu, Rodica, 2004, *Păcatele Limbii: Drăcovenii gramaticale*, în „România literară”, Nr. 20.

• www.cnrtl.fr/definition/ellipse

• www.merriam-webster.com/dictionary/ellipsis

• www.britannica.com/topic/ellipsis

BDD-A29544 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:57:47 UTC)